

него, като ангелъ хранителъ. Тя треперѣше цѣла, но изведнажъ на тѣжното ѝ миловидно лице се появи надеждна усмивка, когато зачу слабиятъ, нѣженъ гласецъ на милото си чедо: „мамо пия“. Тя го остави тихо на постелята и съ леки стѣпки пристѣпи до приготвеното млѣко, послѣ се приближи до постелята и като говореше нѣжни майчини думи, даде на своя *Митя* нѣколко глѣтки. Слѣдъ туй *Митю* дишаше по-спокойно, а слѣдъ нѣколко дена той здравъ и засмѣнъ съ книжка подъ рѣка бѣрзаше за училище.

Немила-Недрага.

Братче и сестрица.

Седи Крушко на земята, разглежда въ една книжка картинки и си мисли:

„Щастлива е така Тинка, че знае да чете и може да разбира, какво е написано и какво се разказва въ тая книга“.

— Потърпи, Крушко, — каза сестра му. — Ще порастнешъ, тогава и ти ще се научишъ да четешъ. Ние тогава двама заедно ще четемъ хубавитѣ дѣтски книжки, въ които има интересни пѣсни и приказки и хубави картинки. Слѣдъ година-двѣ „Свѣтулка“ ще бѣде постоянно въ твоитѣ рѣцѣ...